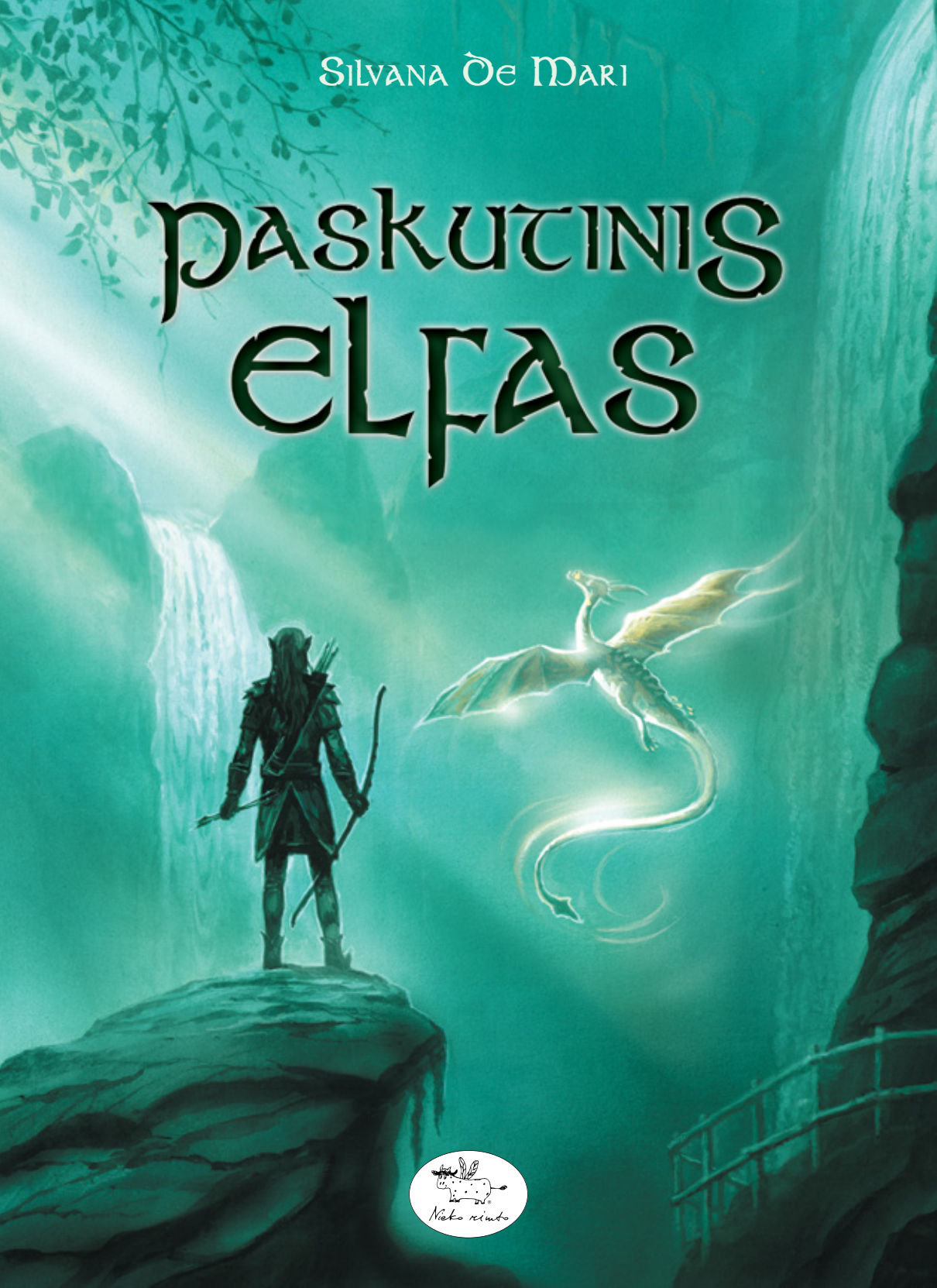

SILVANA DE MARI

PASKUTINIS ELFAS

PAŠKUTINIS
ELFAS

UDK 821.131.1-93
De201

Silvana De Mari
L'ULTIMO ELFO
Adriano Salani Editore S.p.A.,
Milano, 2004

Mano tėvui, kuris parodė man kelią, nors pats pametė savąjį.

ISBN 978-609-441-202-8

© Viršelio iliustracija, Ferenc B. Regös
© *Adriano Salani Editore S.p.A.*, 2004
© Tekstas, Silvana De Mari, 2004
Išleista susitarus su *Grandi & Associati*.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Laura Vilkaitė, 2013
© Leidykla „Niekio rimto“, 2014

Silvana De Mari

PASKUTINIS ELFAS

Iš italų kalbos vertė Laura Vilkaitė

Vilnius
2014

PIRMAS SKYRIUS

Lijo ištisas dienas. Purvas siekė kulkšnis. Atrodė, kad jei nesiliaus lyti, šiame pelke virtusiame pasaulyje paskęs net varlės.

Jis tai jau tikrai mirs, jei greitai nesusiras sausos vietelės prisiglausti.

Pasaulis buvo šaltas. Jo senelės židiny s būdavo šiltas. Tačiau tai buvo taip seniai. Mažajam elfui iš ilgesio suspaudė širdutę.

Senelė sakydavo, kad jei labai labai norėsi, svajonės taps tikrove. Tačiau senelė nebepajėgė svajoti. Nuo tos dienos, kai mama išvyko ten, iš kur nebegrįžtama, senelė nieko nebesvajodavo. O jis buvo dar per mažas svajoti. Nors gal ir ne.

Mažasis elfas kelioms akimirkoms užsimerkė ir pabandė norėti taip labai, kaip tik galėjo. Pajuto, lyg oda išdžiūva nuo degančio laužo šilumos. Jautė, kaip sušyla kojos. Įsivaizdavo turįs ką valgyti.

Mažasis elfas atsimerkė. Kojos buvo visiškai suledėjusios, o pilvas atrodė dar tuštesnis nei pirma. Matyt, nepakanamai nuoširdžiai svajojo.

Pasitaisė permirkusią kepurę ant šlaputėlių plaukų. Vilkėjo geltoną elfų švarkelį. Geltona grubiai išausta drobė buvo sunki, šiurkšti ir visiškai nešildė. Vandens lašai riedėjo elfo kaklu, pradėjo tekėti nugara po švarkeliu iki pat kelių. Visi jo drabužiai buvo geltoni, šiurkštūs, peršlapę, purvini, sudėvėti ir menkai tešildė.

Vieną dieną jis turės drabužių, kurie bus švelnūs kaip žvirbliuko sparnai, šilti kaip anties plunksnos ir spalvingi kaip aušra ir jūra.

Vieną dieną jo kojos nebebus šlapios.

Vieną dieną Šešėliai pasitrauks ir Speigo nebeliks.

Tada grįš saulė.

Vėl žibės žvaigždės.

Vieną dieną.

Svajonė apie maistą užvaldė jo mintis.

Pagalvojo apie močiutės fokačijas ir širdelę vėl suspaudė graudulys.

Senelė kepė fokačijas tik vieną kartą elfo gyvenime. Tai buvo per paskutinę jaunaties šventę, kai net ir elfams buvo išdalytas pusmaišis miltų, tais laikais, kai dar šviesdavo mėnulis.

Prisidengęs akis ranka mažasis elfas mėgino ką nors įžiūrėti per lietu.

Temo. Netrukus turėjo pasidaryti visai tamsu. Prieš naktį jis būtinai turi susirasti prieglobstį. Prieglobstį ir ką nors pavalgyti. Jei teks praleisti dar vieną naktį purve tuščiu pilvu, ryto gali ir nesulaukti.

Primerktomis didelėmis akimis elfas klajojo tarp medžių pilkumos, pilkos žemės ir pilko dangaus, kol žvilgsnis sustojo ties tamsiausiu matomu šešėliu. Širdis suplazdėjo. Elfas atgavo viltį. Įsmeigęs akis į šešėlį leidosi jo link, kiek tik leido pavargusios kojos, iki kelių grimztančios į purvą. Akimirką sustiprėjus lietui išsigando, kad ten bus tik tamsėsnis medžių guotelis. Tačiau netrukus jau galėjo įžiūrėti

stogą ir sienas. Apsupta medžių, paskendusijojokliuose stovėjo mažytė lūšnelė iš medžio ir akmenų.

Greičiausiai joje glausdavosi piemenys ar angliadegiai.

Senelė buvo teisi. Jei svajoji pakankamai nuoširdžiai, pakankamai ilgai ir pasitikėdamas, tavo noras išsipildo.

Elfui mintyse vėl iškilo šildančio laužo vizija. Karštų dūmų, dvelkiančių pušų spygliais, kvapas buvo toks tikras, kad elfas akimirkai net sušilo. Iš svajonės šiurkščiai pažadino šuns lojimas ir urzgimas. Elfas klydo. Tai nebuvo tik svajonė. Jis iš tiesų jautė šilumą ir degančių pušų kvapą. Šilta buvo ne tik jo fantazijose. Jis prisiartinio prie žmonių laužo.

Dabar jau per vėlu.

Kartais fantazijos gali pražudyti.

Šuns lojimas aidėjo ausyse. Mažasis elfas puolė bėgti. Galbūt dar pavyks. Jei jis bėgs kiek įstengdamas, galbūt šuo nepajėgs jo prisivyti per tokį purvą. Kitaip žmonės jį sugaus ir tada rami mirtis nuo šalčio ir bado taps neišsipildančia svajone. Viena koja užkliuvo už šaknies ir įstrigo. Elfas griuvo veidu į purvą. Šuo užšoko ant jo. Galas.

Mažylis nedrįso nė kvėptelėti.

Praėjo kelios akimirkos.

Šuo uostė jo kaklą ir neleido pasikelti, bet dar nesuleido dantų į mažytį kūnelį.

– Palik jį ramybėje, – kažkas paliepė šuniui.

Balsas buvo šiurkštus ir griežtas. Šuo paleido savo grobį. Mažylis vėl ėmė kvėpuoti. Pakėlė akis. Žmogus buvo labai aukštas. Šviesūs plaukai ant galvos buvo susukti kaip palapinės virvė. Ant veido jam nežėlė kailis. Keista, senelė buvo labai aiškiai sakiusi – žmonės turi kailį ant veido.

Jis vadinasi barzda. Tai vienas iš daugybės dalykų, kurie skiria žmones nuo elfų. Mažasis elfas susikaupė, pagalvojo ir nušvito.

– Tu būti moteriškas žmogus, – džiaugsmingai prabilo.

– Reikia sakyti „moteris“, kvaileli, – pasakė žmogus.

– Oi, aš prašyti atleidimo, moteris kvaileli, aš būti atidesnis, dabar tave vadinti teisingai, moteris kvaileli, – energingai pasitaisė mažylis.

Su žmonių kalba jis turėjo bėdų – mokėjo ją gana prastai, o žmonės buvo baisiai įžeidūs ir įsižeidę pasidarydavo žiaurūs. Tai senelė irgi labai aiškiai buvo sakiusi.

– Nori, kad tau blogai baigtųsi, berniūkšti? – pagrasino žmogus.

Mažasis elfas sumišo.

Anot senelės, visiškas loginio mąstymo trūkumas, arba, paprasčiau sakant, kvailumas – tai pagrindinis bruožas, skiriantis žmonių padermę nuo elfų. Tačiau nors senelė buvo mažylį įspėjusi, šis klausimas buvo toks kvailas, kad mažylis sutriko.

– Ne, aš nenorėti, moteris kvaileli, – patikino jis, – aš nenorėti blogai baigtis. Tai nebūti mano sumanymas.

– Jei dar kartą pasakysi „kvailelė“, užsiundysiu šunį. Čia įžeidimas, – praradusi viltį paaiškino moteris.

– A, dabar aš suprasti, – pamelavo mažasis elfas karštligiškai mėgindamas suprasti, kokia šių žodžių prasmė ir kodėl prieš tai žmogus norėjo būti įžeidinėjamas.

– Tu elfas, tiesa?

Mažylis linktelėjo. Geriau bus kalbėti kuo mažiau. Žvilgtelėjo į kiek atokiau urzgiantį šunį.

– Man nepatinka elfai, – pasakė žmogus.

Mažylis vėl linktelėjo. Prie šalčio dabar prisidėjo ir baimė. Pradėjo drebėti. Žmonėms niekada nepatinka elfai. Senelė nuolat tai kartodavo.

– Ko norėjai? Kodėl prisiartinai? – paklausė moteris.

– Šalta, – mažylio balsas trūkčiojo. Šaltis, nuovargis ir baimė užliejo jį vienu metu. – Lūšnelė, – balsas užlūžo.

– Tik neapsimesk, kad miršti iš šalčio. Tu juk elfas, tiesa? Turi stebuklingųjų galių. Elfams nereikia kęsti nei šalčio, nei alkio. Juk jiems tereikia panorėti.

Mažyliui prireikė kelių akimirkų suprasti šių žodžių prasmę, o tada jis visas nušvito:

– Tikrai? – džiugiai paklausė. – Iš tiesų, aš nežinoti, kaip daryti tokius dalykus. Kaip juos daryti?

– Nežinau! – suriko moteris. – Juk tu elfas! Tik mes, vargani žmonės, netikėliai, atsilikėliai, turime kęsti šaltį ir alkį, – atrodė, kad žmogus įsižeidė.

Mažasis elfas jautė, kaip jį užvaldo baimė, kaip toji baimė, sausa lyg dykuma, kyla jam iki pat gerklės, iki veido, jis pravirko. Tai buvo verksmas be ašarų, įsibaiminęs elfas tik kūkčiojo ir dejavo. Moteris pajuto elfo bejėgiškumą ir baimę tarsi šaltį nugaroje.

– Ką gi blogo padariau? – paklausė ji pati savęs. Mažylis toliau virkavo. Tai buvo veriantis garsas, besiskverbiantis iki pat sielos gelmių ir verčiantis pajusti visą pasaulio skausmą. – Tu dar mažas, tiesa?

– Aš neseniai gimęs, – patvirtino elfas, – pone žmogau, – pridūrė, pagaliau sugalvojęs neįžeidų kreipinį.

– Ar turi kokių nors galių? – paklausė moteris. – Tik sa-
kyk tiesą.

Elfas įsistebeilijo į ją. Viskas, ką moteris kalbėjo, buvo beprasmybė.

– Galių?

– Ko nors, ką gali daryti.

– Ai, štai ko. Na, daug dalykų. Kvėpuoti, vaikščioti, žiūrėti, aš galėti ir bėgti, kalbėti... valgyti, kai būti kas nors valgyti.... – mažylio tonas pasidarė nostalgiskas ir viltingas.

Moteris atsisėdo ant lūšnelės slenksčio. Nulenkė galvą ir taip sėdėjo. Paskui atsitiesė.

– Vis tiek nepajėgsiu palikti tavęs lauke. Gali užėiti. Pasišildyk prie ugnies.

Mažojo elfo akys prisipildė siaubo ir jis ėmė trauktis atatupstas.

– Aš prašau, ponas žmogau, ne...

– Kas tau dabar užėjo?

– Tik ne ugnis, aš buvau geras. Prašau, ponas žmogau, nevalgyti manęs...

– Ką?

– Nevalgyk manęs.

– Valgyti tave? Kaip?

– Tikriausiai su rozmariniais. Mano senelė taip sakyti, kai dar būti gyva. Jei tu nebūsi geras, ateis žmogus ir suvalgys tave su rozmariniais.

– Taip sakydavo tavo senelė? Kokia miela moteris!

Žodis „miela“ nudžiugino elfą. Jis žinojo šitą žodį. Pagaliau pasijuto saugus. Visas nušvito ir nusišypsojo.

– Taip, tikrai taip. Senelė sakyti: „Žmonės – tai kanibalai, ir tai dar labai gražiai apie juos pasakyta.“

Šįkart pataikė pasakyti tinkamai. Žmogus nesupyko. Ilgai į jį žiūrėjo, o tada ėmė juoktis.

– Šiam vakarui maisto turiu, – patikino jį moteris, – gali užtekti.

Mažasis elfas lėtai įsliūkino vidun. Vis tiek lauke būtų miręs iš šalčio. Argi svarbu, kur mirti?

Pušinės malkos liepsnojo skleisdamos sakų kvapą.

Pirmą kartą po daugybės dienų elfas buvo ten, kur sausa.

Ant ugnies kepė kukurūzo burbuolė.

Mažylis įsistebeilijo į ją lyg užhipnotizuotas.

Paskui nutiko stebuklas.

Žmogus išsitraukė peilį, tačiau užuot nudyres elfui kailį ir supjaustęs jį gabalais, perpjovė burbuolę ir davė elfui gabalėlį.

Elfas vis dar dvejojo dėl žmogaus. Gal jis ir nebuvo toks jau blogas, o gal maitino elfą tik norėdamas jį nušerti, kad paskui suvalgytų su rozmariniais. Vis dėlto kukurūzą elfas suvalgė. Valgė grūdelį po grūdelio, kad kuo ilgiau užtektų. Kai baigė, buvo jau visai naktis. Pagraužė net ir pačią šerdį, tada susisupo į šiurkštų šlapią savo drabužį ir užmigo šalia šokčiojančių liepsnų kaip miegapelės jauniklis.

ANTRAS SKYRIUS

Aušra buvo pilka kaip ir visos aušros. Pro lūšnelės plyšius skverbėsi šviesos spinduliai ir kirtosi su nuo vakarykščio laužo žarijų tebekylančiais dūmais.

Mažasis elfas pabudęs pasijuto keistai – prirėkė laiko susiprasti, kol prisiminė. Jis nešalo, nesijautė per daug alkanas, kojos nebebuvo ledinės.

Gyvenimas tiesiog nuostabus.

Net ir žmogus jo nesuvalgė.

Mažylis žvaliai atsikėlė.

Jis buvo užklotas tikros vilnos šaliku. Šis buvo pilkas, storas, labai skylėtas, bet vis tiek – vilnonis. Žmogus jį užklojo.

Štai kodėl kojos nebebuvo ledinės. Elfas klausė savęs, kodėl žmogus juo rūpinosi. Gal peršalę elfai ne tokie skanūs?

Žmogus jau buvo prabudęs. Darė kažką su žarijomis. Nedideliu semtuvėliu bėrė jas į skylėtą metalinį rutulį, prikimštą šiaudų ir sausos medienos.

Visas šis darbas elfui atrodė neįtikėtinai kvailas, taigi buvo tikrai žmogiškas užsiėmimas.

Vis dėlto nieko nesakė, tik ištiesė šaliką.

– Gali jį turėti, – sumurmėjo žmogus. – Šiąnakt drebėjai.

Pakabino tą metalinį rutulį ant lazdos taip, kad jį saugotų nedidelis iš odos susiūtas stogelis, ir užsimetė lazdą ant peties.

– Aš keliauju į Daligaro grafystę, – šiurkščiai pridūrė. –

Ji aukštumoje. Sakoma, kad vanduo teka žemyn, taigi ten dar vis yra ūkių ir žemdirbių.

Tyla. Mažasis elfas svarstė, kokia šitų žodžių prasmė.

Gal tai tokia mandagumo forma ir jis turėtų atsakydamas pasipasakoti, kur eina.

Deja, jis niekur nekeliavo. Jis tiesiog norėjo iškelti iš tos vietos, kur gyveno anksčiau ir kurios jau nebebuvo. Na, tiesą sakant, buvo, bet ją dengė dešimt pėdų vandens, purvo ir pūvančių lapų.

– Kas nutiko? Katė liežuvį prarijo?

– Čia nebūti kačių, ekscelencija, – pasakė mažylis, pagaliau prisiminęs, kaip mandagiai kreiptis į žmones. Kadangi šis žmogus atrodė tikras beprotis, geriau jau elgtis mandagiai. – Šitas gyvūnas vadintis šuo, ekscelencija... ir jei jis suvalgyti mano liežuvis, dabar čia būti kraujo... – kantriai pradėjo aiškinti elfas, bet žmogus jį pertraukė.

– Gerai jau, gerai. Nesvarbu.

Žmogus žiūrėjo į jį lėčiau nei įprasta iškvėpdamas orą ir purtydamas galvą. Gal sirgo kokia nors kvėpuoti trukdančia liga.

– Gal protas ir stebuklingosios galios atsiranda vėliau. Kaip protiniai dantys.

– Kaip kas, jūsų aukštenybe? – pasidomėjo elfas, išgąsdintas žodžio „dantys“.

Jei tik būtų gerai žinojęs, kaip reikia mandagiai kreiptis į žmogų!

– Tie dantys burnos gale, kurie išauga vėliau už kitus.

Ir parodė juos elfui. Tai buvo labai prastas sumanymas. Mažylis vėl pravirko.

– Tu sakyti, kad manęs nevalgyti, kilnybe, – verkšleno.

Žmogus vėl labai lėtai iškvėpė orą. Matyt, tikrai sirgo kažkokia liga.

– Iš tiesų taip sakiau, – linksmai pasakė moteris. – Vadinasi, nieko čia nepadarysi, negaliu tavęs valgyti.

Ji spragtelėjo pirštais kviesdama šunį ir leidosi durų link. Nors žmogus buvo nenuspėjamas ir kvailas, bet vis geriau būti drauge su juo, nei likti vienui vienam iki pat horizonto. Be to, gal jis turėjo dar kukurūzų. Mažajam elfui vėl suspaudė širdelę ir jis pajuto, kaip liūdesys užvaldo jį visą, kaip kad naktimis viską užvaldo tamsa.

Durys buvo plačios, negrabiai sukaltos iš nelygių pušinių lentų, bet laikėsi ant gerų bronzinių vyrių.

– Čia greičiausiai medžiotųjų ar odos pirklių lūšnelė, – pasakė žmogus, – ne šiaip paprastų angliadegių.

Šuo laimingas leidosi bėgioti lietuje.

Tačiau žmogus liko ant slenksčio ir apžiūrinėjo lūšnelę. Pakėlė akis į visai neblogas akmenines čerpes ir medžio gabalus, sukaišiotus tarp akmenų lūšnelės apačioje, kad sulaukėtų skersvėjų. Jie buvo sausi, neapipeliję, o jų kraštai buvo nesuapvalinti, matėsi, kur tašyta.

– Ši lūšnelė nėra apleista, – pasakė. – Šeiminkai bet kada gali grįžti.

Mažasis elfas pradėjo suprasti, apie ką ji šneka.

– Jie valgyti elfus?

– Jie tikrai nemėgsta elfų. Tavo vietoje nelikčiau čia jų to paklausti, – pasakė žmogus.

Mažasis elfas išrūko laukan greičiau už šunį.

Visi leidosi į kelionę.

– Turi vardą?

– Taip, – tvirtai atsakė mažylis.

Žmogus vėl keistai iškvėpė orą.

– Ir koks gi būtų tavo vardas?

Elfas prisiminė senelės pamokas apie žmonių kalbos gramatiką.

– Ne, ne „būtų“. „Būtų“ vartojamas dalykams, dėl kurių nesi tikras, o vardas – tikras dalykas. Visi būti tikri dėl savo vardo, todėl tu turėti klausti ne koks būtų mano vardas, o koks yra mano vardas.

– Na, ir koks yra tavo vardas? – suriko moteris. – Gerai, gerai, nešauksiu, pažadu. Tik vėl neverk. Nešauksiu ir tavęs nevalgysiu. Koks tavo vardas?

– Jorškrunskvarkljolnerstrinkas.

– Gali pakartoti? – paklausė žmogus.

– Aišku, aš galėti, – patikino elfas.

– Pakartok.

– Jorškrunskvarkljolnerstrinkas.

– Ar yra mažiškinė jo forma?

– Aišku.

Stojo tylą ir žmogus vėl keistai iškvėpė. Senelė sakydavo, kad kalbėtis su žmonėmis – tikra kančia.

– Ir kokia ta mažiškinė forma?

– Jorškrunskvarkerzljolnerstris.

– Na, žinoma, – pasakė žmogus, staiga imdamas atrodyti labai pavargęs.

Matyt, tikrai sirgo.

– Vadinsiu tave Joršu, – nusprendė žmogus.

Vėl papurtė galvą.

– Matyt, praeitame gyvenime padariau kažką siaubingo ir dabar turiu už tai sumokėti, – sumurmėjo.

Pagaliau pasakė šį tą protingo. Štai kodėl – kadangi buvo toks kvailas ir keistas – jam prireikė tiek daug klausimų išsiaiškinti elfo vardą. Tačiau likti vienam šitoj dykynėje atrodė pernelyg baisu. Be to, prieš peršlapdamas vilnos šalis elfą šildė.

– Mano vardas Saira.

Joršas, patenkintas, kad ji prisistatė, leidosi jai iš paskos.

– O koks šuns vardas? – paklausė.

– Jis neturi vardo, – atsakė moteris. – Vadinu jį šuniu, ir viskas. Tai trumpas žodis ir nereikėjo sukti galvos dėl vardo.

Mažyliui atrodė be galo liūdna, kad būtybė neturi vardo ir yra vadinama tik bendriniu žodžiu, kaip koks medis ar kėdė, bet jis jau žinojo, kad moteris kartais nenuspėjamai įširsta, ir nusprendė šias savo mintis pasilaikyti sau.

Tačiau jis jokiū būdu neketino palikti gyvūno be vardo. Nutarė pats duoti šuniui vardą. Tik reikėjo gerai pagalvoti, vardai juk neduodami šiaip sau. Vardas yra vardas. Tai didelė atsakomybė.

Nepaliaujamai lijo.

Jie lėtaiėjo per purvą.

Moters kojos buvo ilgesnės nei elfo. Jorškrunskvarkl-jolnerstrinkas turėjo bėgti, kad neatsiliktų, todėl baisiai pavargo. Jis nebebijojo šuns ir kelis kartus net išdrįso jį paliesti, kad galėtų pasiremti, o šuo elfą prisileido.

– Tu turėti dar tą daiktą iš geltonų grūdų? – atsargiai paklausė elfas.

– Taip, dar turiu kukurūzą, bet norėčiau pasilaikyti jį vakarui.

– O jei mes mirti purve dar iki vakaro, kas valgyti kukurūzą?

– Tu jau alkanas?

– Taip, aš būti al... Ne, aš esu alkanas.

– Šaunuolis, greitai mokaisi. Išmok dar vieną dalyką. Jei suvalgysime kukurūzą dabar, šįvakar bus baisu nieko neturėti.

– O jei pasaulio pabaiga ateis dar iki vakaro? O jei mes iki vakaro mirsime?

„Jei aš iki vakaro mirsiu“, – pagalvojo mažylis.

– Tylėk ir žygiuok. Pataupyk kvapą ėjimui.

– Aš galėti, ne, aš gali... mmm, ne, aš galiu daryti du dalykus kartu: eiti ir kalbėti apie kukurūzus. Net mažiau pavargstu, kai kalbu.

– Tyliai! – sudraudė moteris.

Jos tonas buvo pasikeitęs.

– Bet...

– Tyliai! – sušnabždėjo moteris.

Ji priklaupė greta elfo, kad būtų žemesnė ir ne tokia matoma. Šuo urzgė. Moters akys tyrinėjo nendres ir taką supančias pelkes.

– Gerai jau, mes valgyti tik vakare, nepyk...

– Bėk! – suriko moteris.

Atsistojo ir leidosi į kojas. Mažylį pagriebė už rankos.

– Šalia! – suriko šuniui, ir šis leidosi bėgti su jais.

Mažasis elfas nugriuvo, atsikėlė, vėl griuvo. Pravirko.

– Nepyk, nepyk, mes valgyti tik vakare.

– Mus seka, – gaudydama kvapą nesustodama paaiškino moteris. – Matai tą kalvą? Mano kojos ilgesnės. Aš bėgsiu čia, apačioje, ir jie mane nuseks. Tu eik tarp gervuogių ir saugok ugnį. Susitiksime ant tos kalvos.

Moteris įbruko jam lazdą su metaliniu rutuliu ir leidosi bėgti. Toldama laužė šakas, leido kimius garsus. Mažasis elfas įsispraudė tarp gervuogių krūmų ir pasiliko ten, širdis beveik sustojo.

Klausė savęs, kas juos seka. Gal lūšnelės, kurioje praleido naktį, savininkai? Gal jie supyko už įsibrovimą? Gal turėjo rozmarinų ir jiems tetrūko mažo elfo.

Iš baimės jam suskaudo pilvą.

Akimis naršė silpno lietaus merkiamas nendres, bet nieko nepamatė.

Pamažu baimė praėjo, ją pakeitė liūdesys.

Jis vėl buvo vienas. Vėl vienas iki pat horizonto.

Prisiminė senelę. Ji laikydavo elfą ant rankų, kol puode išvirdavo kaštainiai.

Liūdesys užvaldė jį visą, apėmė neviltis.

Jis galvojo apie žmogų moterį, kuri jį gąsdino, bet davė jam kukurūzo ir, šiaip ar taip, buvo greta. O taip daug geriau, nei vėl būti vienam. Visiškai vienam iki pat horizonto. Jis vėl ėmė tyliai tyliai, tik mintyse, raudoti, be jokio garso, šnarant ramiai krentančiam lietui.

Pagalvojo, kad jei dar kada nors pamatytų šunį, galėtų pavadinti jį „Tasai, kuris kvėpuoja greta tavęs“, bet moteris sakė, kad šuns vardas turėtų būti trumpas, tai šitas greičiausiai netiktų.

TREČIAS SKYRIUS

Jau temo, kai moteris pasirodė ant kalvos.

Mažojo elfo širdelė suspurdėjo iš džiaugsmo.

Moteris buvo be kvapo. Nugriuvo tiesiai į purvą. Šuo ją atsekė.

– Tai buvo medžiotojas, – gaudydama kvapą pasakė moteris. – Turėjo lanką. Mačiau jį. Man pavyko sumėtyti pėdas.

– Oohooo, – sužavėtas ištarė mažylis, – tu tikrai gali numesti savo pėdas?

– Ne, – nevilties kupinu balsu tarė moteris. – Tai tik reiškia, kad aš jo atsikračiau.

– Aaaaa! Supratau, – pamelavo mažylis.

Ir kodėl ta nesuprantama žmonių kalba tie patys garsai gali būti kelių reikšmių? Na žinoma! Turėjo tai prisiminti.

– O kas yra lankas? – dar paklausė.

Šuo ėmė loti.

– Pasiimk šunį, – pasigirdo balsas.

Ir mažasis elfas suprato, kad lankas – tai sulenkta lazda taip smarkiai įtempta virvele, kad galėtų paleisti lazdelę metaliniu antgaliu tiesiai moteriai į širdį.

Medžiotojas buvo dar aukštesnis už moterį, tamsiais plaukais. Jie dengė jo galvą ir augo ant veido, taip, šitas žmogus turėjo barzdą. Jis vilkėjo drabužiais, kurie atrodė šilti, daug šiltesni už drobinius, o už diržo turėjo visą durklų rinkinį ir dar kirvuką. Jis atėjo elfui iš už nugaros. Moteris manė, kad jo atsikratė, o jis tik padarė lankstą mišku.

De Mari, Silvana

De201 Paskutinis elfas / De Mari, Silvana; iš italų kalbos vertė Laura Vilkaitė. – Vilnius: Nieko rimto, 2014. – 320 p.: iliustr.

Pasaulyje, merkiamame nesibaigiančio lietaus, paskutinis elfas leidžiasi ieškoti paskutinio drakono, kad išsipildytų pranašystė. Žmonės šių paslaptinių būtybių bijo ir nesupranta, tačiau be pagalbos kelionė gali būti sunki. Dviejų dalių istorija apie paskutinį elfą ir paskutinį drakoną tinka įvairaus amžiaus skaitytojams – jaunesnieji mėgausis nuotykiiais maginės fantastikos knygoje, o vyresnieji įvertins alegorinę kūrinio prasmę ir subtilų humorą.

Italų rašytoja Silvana De Mari (g. 1953) dirbo chirurge Italijoje ir savanoriavo Etiopijoje. Supratusi, kad sielos žaizdos kamuoja ne mažiau nei kūno žaizdos, tapo psichoterapeute. Matydama, kiek aplink neteisybės, persekiojimų, diskriminacijos, pasirinko tai svarbiausiomis savo kūrybos temomis. Šioje knygoje autorė švelniai ir su gailėsčiu vaizduoja mažąjį elfą, nerandantį vietos po saule, nes yra kitoks – paskutinis savo rūšies atstovas.

Redaktorė **Mimoza Kligienė**
Korektorė **Giedrė Kmitienė**
Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė
Tiražas 1500 egz.
Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Kai vanduo užlies žemę,
Saulė pradings,
Ateis sutemos ir šaltis.
Kai paskutinis drakonas ir paskutinis elfas
Užvers ratą,
Susitiks praeitis ir ateitis,
Ir naujos vasaros saulė patekės danguje.*

Žemėje karaliauja tamsa, šaltis, skurdas ir nuolatiniai lietūs. Žiaurus valdovo engiami žmonės netgi pamiršo, kaip skaityti...

Našlaitis elfas gyvena pasaulyje, kur tokie kaip jis nekenčiami ir persekiojami. Jis keliauja, tikėdamasis išsigelbėti. Elfas dar nežino, kad galbūt yra paskutinis iš savo giminės. Ir kol kas nenutuokia, kad visai nėra bejėgis. Kad galbūt iš tiesų turi tiek stebuklingų galių, kad užtektų ir visą pasaulį išgelbėti.

Tai knyga tiems, kurie visada svajojo sutikti drakoną. Ir tiems, kurie kartais jaučiasi šiek tiek vieniši. Žinantiems, kokia svarbi laisvė ir nebijantiems dėl jos kovoti. Vertinantiems vaizduotę ir humorą bei pastebintiems džiugius dalykus net tada, kai sunku ir liūdna. Ir, žinoma, visiems, kurie yra arba kada nors norėjo tapti dideli ir stiprūs.

ITALIJOS H. K. ANDERSENO PREMIJA, 2004

„BANCARELLINO“ PREMIJA, 2005

www.niekorimto.lt *Užsuk!*
El. knygynėlyje – geresnės kainos!

ISBN 978-609-441-202-8

9 786094 412028